

1960

KÁLMÁN IMRE LEÁNYA BUDAPESTEN

A Csárdáskirálynő, a Marica grófnő — a széles e világon ismert és szeretett operettek — hősnőiről nevezte el az 1953-ban elhunyt Kálmán Imre leányát: Yvonne Sylva Maricá-t. Yvonne augusztusban járt életében először Magyarországon, most, novemberben három napra érkezett csak. A háromnapos itt-tartózkodás — Yvonne szerint — két leglényegesebb találkozását mutatjuk itt be olvasóinknak, valamint Kálmán Imre leányának kissé tört magyar nyelven írt üdvözlését.

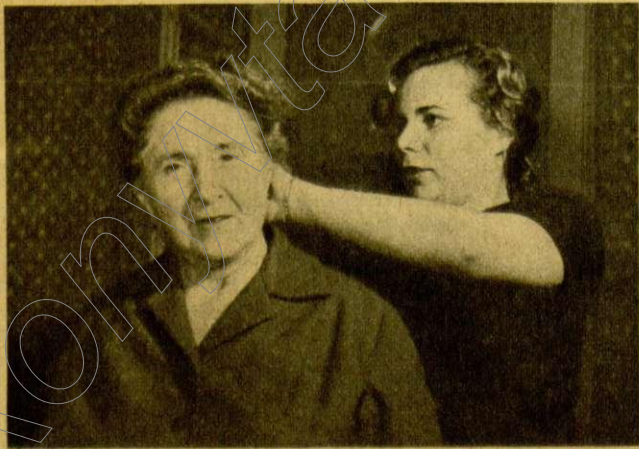
A Kálmán operethősnők nevének viselője és a Kálmán-operettek hírneves primadonnája: Honthy Hanna

A zeneszerző leánya nevelőanyjával, Putyikával, teljes nevén Pervich Máriával. Yvonne itt-tartózkodása három napja alatt, igyekezett viszonzni azt a sok törődést, szeretetet, amit Putyikától éveken át kapott

set! Yvonne Kálmán

Budapest November 2, 1960

A zeneszerző leánya nevelőnőjével, Putyikával, teljes néven Pervich Máriaival. Yvonne itt-tartózkodása, három napja alatt, igyekezett viszonzni azt a sok törődést, szeretetet, amit Putyikától éveken át kapott

Cegled felé robogott velünk a kocsí — Revend Gross-szal, amerikai honfitársunkkal és velem —, amikor útitársam így fordult hozzám:

— Nagyon sok szépet láttam idehaza, de nem tetszik...
 — És mi az, ami nem tetszik?

— Az emberek elégedetlenség az SZTK-val (a Szakszervezeti Társadalombiztosítási Központ, az OTI, MABI és a többi betegbiztosítási intézet utóda). Mondják: remételeg a beteg, örökig kell várakozni, amíg a páciens az orvos elé kerül, túl gyorsan megy a vizsgálat, hiszen a doktor tudja: sokan várnak még rá, nincs ideje.

— Igen, érői panaszokdának a betegek — Telettem — és ha orvost hallgatna meg, ő is elmondaná, hogy tültethet, hogy három-négy perce jut egy-egy vizsgálatra. De hiába —

AZ ORVOS ÉS A BETEG

letett csecsemőket, tudásúró vizsgálatot tart a jövőndő anyákat rendszeresen vizsgálja é tanácssal látja el, ugyanígy gondozza az isko-
 lásokat, oltja a gyermekéket.
 Hát ezért zsúfolt a magyar orvos napirend-
 je, ezért tett a betegbiztosító vádászobája. E-
 talán jobb ez így, mintha csak néhányar-
 akiknek — a régi fogalmak szerint — telli-
 orvosra, venniék igénybe a gyógykezelés-
 lennének, hogy egy-egy pácienssel foglalkoz-
 zék, akkor nem lenne nehéz bejutni a kör-
 házakba (amelyek ma bizony zsúfoltak), akko-
 talán kevesebb lenne a »hivatalos« beteg, d-
 többen pusztulnának gyógyhatlanul, kórtó-
 sorvasztva.

Tagadhatatlan viszont az is: jó lenne, h-
 több orvos óvna egészségünket. De hiába —

Sajnálom hogy magyarul nem tudom
megmondani milyen szép Budapest
sok szerencset! Yuonne Kaluian
Budapest November 2, 1960

sok száma csak 50 százalékkal nőtt.
De ezután, hogy szinte az egész ország la-
kossága betegbiztosított, az SZTK-tagok szá-
ma már nem emelkedik lényegesen. Az egye-
sz a fortkodba:
dollár, ha ne-
art...
etéséből, min-
l valami. Az
betegék minden
— mert a
szanatórium:
juk meg, ahogyan mondani szoktuk, a növe-
kedés egyik nehézségét

Cégléd felé robogott velünk a kocs! — Re-
vend Cross-szal, amerikai honfitársunkkal
és velem —, amikor útitársam így fordult
hozzám:

— Nagyon sok szepet láttam idehaza, de
nem lenneek őszinte, ha elhallgatom azt, ami
nem tetszik...
— Es mi az, ami nem tetszik?

leltek csecsemőket, tudósúró vizsgálatot tar-
a jövendő anyákat rendszeresen vizsgálja é
tanáccsal látja el, ugyanígy gondozza az idős
lásokat, oltja a gyermekeket.

Hát ezért zsúfolt a magyar orvos napirend
je, ezért teit a betegbiztosító Városbája. E
talan jobb ez így, mintha csak néhányar
akiknek — a régi fogalmak szerint — teit!

(a Szakszervezeti Táradataombiztosítási Köz-
pont, az OTI, MABI és a többi betegbiztosító
intézet utóda). Mondják: rengeteg a beteg,
örökig kell várakozni, amíg a páciens az orvos
elő kerül, túl gyorsan megy a vizsgálat, hi-
szen a doktor tudja: sokan várnak még rá,
nincs ideje.
— Igen, erről panaszkodnak a betegek —
feleltem — és ha orvost halgatom meg, ő is
elmondaná, hogy túlterhelt, hogy három-
négy perce jut egy-egy vizsgálatra, ha emle-
Tegadhatalan viszont az is: jó lenne, ha
több orvos óvna egészségünket. De hiába a
sorsasztva.